

किंच वर्तमानकालेऽपि न भोगार्हा इत्याह कुत्रेति श्रुतिः श्रवणं तदेव सुखं यासुताः मृगतृष्णिकावत् मिथ्याभूताश्चाशिषः क अशेषाणां रुजां रोगाणां विरोहः उद्भवस्थानं कचेदं कलेवरम् एवं चेत्सर्वोपि जनः किं न विरज्यते तत्राह यदपियद्यपि इति एवं विद्वानयं जनः तथापि न निर्विद्यते विरक्तो न भवति कुतः काम एवानलः तं मधुतुल्यैः सुखलवैः दुःसाध्यैरपि शमयन् कामाग्निशमनव्ययस्य निर्वेदावकाशो नास्तीत्यर्थः यद्वा अचित्यमिदं त्वन्माया चेष्टितमिति भावः ॥ २५ ॥ तर्हि त्वंकथं निर्विण्णोऽसि अनर्हेऽपि मयि प्रवृत्तया त्वत्कृपयैवेत्याशयेनाह केति रजसैव प्रभवो जन्मयस्य सः सप्तम्यंतं वाकुलविशेषणम् तमोऽधिकं यस्मिन् तस्मिन् असुराणां कुले जातोऽहं क्वचतवानु कं पातामेवाह ब्रह्मादीनां शिरसि यो नैवार्पितः स पद्मवत् सकल संतापहरः करः प्रसादः पुरुषार्थरूपो मे शिरसि अर्पित इति यत् यत् यथाऽनु कं पयेति वा ॥ २६ ॥ न च त्वयीदमतिचित्रमित्याह नैषेति एते ब्रह्मादय उत्तमा अयमसुरो नीच इत्येषा परावरमतिः जंतोः प्राकृतस्य यथा तथा भवतो नैव स्यात् अत्र हेतुः जगत आत्मनः सुहृदश्च तर्हि सर्वत्र मत्प्रसाद एव रूपश्च

कुत्राशिषः श्रुति सुखामृगतृष्णिरूपाः क्वेदं कलेवरमशेषरुजां विरोहः ॥ निर्विद्यते न तु जनो यदपीति विद्वान् कामानलं मधुलवैः शमयन्दुरापैः ॥ २५ ॥ क्वाहं रजः प्रभव ईशतमोऽधिके स्मिन् जातः सुरेतरकुले क्वतवानु कं पा ॥ न ब्रह्मणो न तु भवस्य न वैरमायायन्मेऽर्पितः शिरसि पद्मकरः प्रसादः ॥ २६ ॥ नैषा परावरमतिर्भवतो ननु स्याज्जंतोर्यथात्मसुहृदो जगतस्तथापि ॥ संसेवया सुरतरो रिव ते प्रसादः सेवानुरूपमुदयो न परावरत्वम् ॥ २७ ॥ एवं जनं निपतितं प्रभवाहिकूपे कामाभिकाममनुयः प्रपतन् प्रसंगात् ॥ कृत्वात्मसात्सुरर्षिणा भगवन्गृहीतः सोऽहं कथं नु विस्तृजेत्तव भृत्य सेवां ॥ २८ ॥

किं न स्यात्तत्राह संसेवया तव प्रसादो भवति तत्र च सेवानुरूपं तत्तदिच्छानुसारेण धर्मादीनामुदयो भवति एवं सत्यपि वैषम्याभावे दृष्टांतः सुरतरुर्यथा सेवकस्यैव संकल्पानुसारेण फलं ददाति न च विषमस्तद्वत् न परावरत्वमत्र कारणमिति शेषः ॥ २७ ॥ एतच्च त्वद्भृत्यरूपयामया प्राप्तमिति त्वद्भृत्यपार्श्वमेव मानयेत्याशयेनाह एवमिति यथा त्वयाऽनु कं पितोस्मि एवं नारदेनात्मसात्कृत्वा पूर्वमनुगृहीतः सोऽहं कथं नु त्वद्भृत्य सेवां विस्तृजामि कथं भूतोऽनुगृहीतोऽस्मि प्रभव एवाहियुक्तः कूपस्तस्मिन् कामानभितः कामयमानं जनं निपतितमनु तत्प्रसंगात् प्रपतन् योऽहम् तदेवं त्वद्भृत्यस्य नारदस्यानुग्रहेण त्वया अत्यंतमनु कं पितोऽस्मि अयमेव च मम परमोऽनुग्रहः न पुनरिदमतितुच्छं मत्प्राणरक्षणादि ॥ २८ ॥